

thi begge tidligere Bevillinger ere ældre end 1ste April 1853. og have lige Gyldighed. Jeg beder derfor det høitærede Thing at tage denne Sag i Betragtning. Jeg har været nødsaget at dvæle noget længere ved denne tilsyneladende, for Mange maaskee mindre betydende, men for mig meget vigtige Sag, end jeg har ønsket; men jeg har ikke kunnet gjøre Sagen tilstrækkeligt anskuelig uden dette. Jeg skal endnu kun flutteligen tillade mig at bemærke, at, hvis min Anskuelse finder Medhold, saa er altsaa de Afstemningsresultater, jeg maatte ønske, følgende, nemlig, at Forslaget paa Bladet 14, Nr. 1, 6 og 7 ikke antages, og at derimod mine Underændringsforslag paa Bladet Nr. 18 til Forslagene under Nr. 2 og 5 antages.

Nørgaard: Med Hensyn til det Forslag, som er stillet under Nr. 8 og som angaar Pensionerne til Militæretatens Underklasser og Invalidbeforsørgelsen; skal jeg tillade mig en kort Bemærkning. Forslaget gaaer nu ud paa, at der skal bevilges tre Femtedele af 12,000 Rbd. midlertidigt til Forretningsførelsen. Oprindeligt kan det vel ikke nægtes, at denne Bestyrelse af dette Fond havde et Slags patriotisk Charakter; men, saaledes som Sagen nu stiller sig for mig, forekommer det mig dog, at 12,000 Rbd. er en temmelig stor Sum til at administrere 191,119 Rbd.; ifølge Anordningen af 9de April 1851 § 43 skulde denne foreløbige Administration ikke være længere, end til en Lov kunde forelægges den næste Rigsdag, det var altsaa Rigsdagen i October 1851. Dette er nu ikke skeet. Det er ligeledes besaet i samme Paragraph, at de Personer, som behøves til denne Administration eller Forretningsførelse, skulde fortrinnsvis tages af Invaliderne. Jeg vil nu tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Finantsminister, om han har paatænkt i denne Session at forelægge et Udkast til Lov om denne Gjenstand, som allerede skulde have været forelagt Rigsdagen i October 1851? Og jeg vil ved denne Leilighed endvidere dertil tillade mig at knytte et andet Spørgsmaal, nemlig: om den nu bestaaende Administration bestaaer af Invalider, i Overensstemmelse med Loven af 9de April 1851 § 43?

Finantsministeren: Jeg troer, at jeg har besvaret disse Spørgsmaal idetmindste engang tidligere, om ikke flere Gange (Ja!); men jeg kan gjerne besvare dem endnu engang, men saa bliver det rigtignok ikke simpelt hen ved at svare Ja og Nei. Det er ganske rigtigt, at der i den af den sidste ærede Taler nævnte Lov blev efter Rigsdagens Ønske sat den Paragraph ind, at der skulde forelægges en Lov om disse Lønninger til næste Gang; men jeg skal hertil bemærke, at det hele Forslag om Invalidbeforsørgelse ikke blev forelagt af Finantsministeriet, men af Krigsministerterne, og Hensigten var, at Finantsministeriet derefter skulde paatage sig den hele nye og ingenlunde vigtige eller lidet omfangsrige Bestyrelse, som Finantsministeriet jo ikke forud kjendte noget til. Dengang havde jeg nu ikke nogen Anledning til, særlig at udtale mig imod, at Paragraphen om, at der skulde forelægges et Lovforslag for den næste Rigsdag, blev optagen i Loven, thi jeg var ikke istand til dengang at erklære det umuligt at forelægge en saadan Lov, da jeg, som sagt, ikke kjendte Omfanget af de Forretninger, der var Spørgsmaal om at ordne; men jeg holdt mig aldeles forvissnet om, at naar jeg næste Gang kom til Rigsdagen og sagde, at jeg ikke havde været istand til at forelægge et saadant Lovforslag af de og de Grunde, navnlig, fordi Sagen ikke var bragt paa det Standpunkt, at man med Sikkerhed kunde overse, hvad der for en længere Tid vilde behøves, saa vilde man tage dette for Fyldest. Hvad det andet af den ærede Rigsdagsmand berørte Spørgsmaal angaar, saa staaer der ikke i Loven, at Bestyrelsen for „Størstedelen“ skal bestaae af Invalider, men jeg troer, at der staaer, at man saa meget som muligt skal bruge Invalider. Med al Respect for Invaliderne og med al Paaskjønnelse af hvad vi skylder dem, saa troer jeg dog ikke, at den store Mængde af Invalider vilde have været vel tjent med, om denne meget vanskelige Sags Ordning var overgivet til Invalider alene eller kun for Størstedelen; idetmindste vilde jeg for mit Vedkommende, af hvis Gud saa at sige denne Rem skulde skæres, være i den største Forlegenhed, om jeg til Admi-